

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 637/2020
01.04.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић и Данијеле Николић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Драган Миљеновић адвокат из ..., против туженог Општа земљорадничка задруга „ББ“ из ..., кога заступа Милан Козомора адвокат из ..., ради поништаја решења, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1413/19 од 28.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 01.04.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1413/19 од 28.10.2019. године.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 2266/2018 од 27.02.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев и поништено решење туженог о отказу уговора о раду тужиоцу од 21.12.2017. године. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 88.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1413/19 од 28.10.2019. године, ставом првим изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Новом Саду П1 2266/18 од 27.02.2019. године и одбијен захтев тужиоца за поништај решења туженог о отказу уговора о раду тужиоцу од 21.12.2017. године као и захтев да му тужена накнади парничне трошкове у износу од 8.500,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 70.516,50 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Тужена је поднела одговор на ревизију.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу одредбе члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11 ... 87/18) и утврдио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије којима се указује на постојање битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП су без утицаја јер та повреда поступка не представља ревизијски разлог према чл. 407. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, дана 01.04. 2017. године тужилац и тужени закључили су уговор о раду којим је тужилац засновао радни однос на одређено време ради обављања послова на радном месту ... Дана 21.12.2017. године одржана је ванредна седнице Скупштине ОЗЗ „ББ“ на којој је једногласном одлуком задругара опозван ВД директор АА. Председник скупштине туженог је истог дана 21.12.2017. године донео решење о отказу уговора о раду тужиоцу из разлога неостваривања резултата рада и непоседовања потребних знања и способности на пословима ВД директора. У образложењу оспореног решења наведено је да због великог броја проблема у пословању задруге, пропуста и губитака, својевољног наступања директора без консултовања са задругарима као и самовољног отпуштања радника, скупштина туженог је донела Одлуку којом се тужилац разрешава функције ВД директора. У решењу је наведено да је тужилац већ опоменут од стране задругара на неовлашћено и неадекватно понашање, али да се на исто оглушио. Тужилац није поништавао Одлуку туженог о његовом опозиву и разрешењу са дужности ВД директора. Постављеним тужбеним захтевом тужилац је тражио да се поништи решење о отказу уговора о раду туженог од 21.12.2017. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је усвојио тужбени захтев и поништио решење туженог о отказу уговора о раду од 21.12.2017. године са образложењем да тужени, пре доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу није доставио писмено обавештење у вези недостатака у његовом раду, упутствима и примерном року за побољшање рада, нити је у самом решењу конкретизовао радње које образују отказни разлог тачним описом кроз место и време догађаја односно пропусте који се тужиоцу стављају на терет, због чега је наведено решење поништено као незаконито.

Другостепени суд је, одлучујући о жалби тужене, преиначио првостепену пресуду и одбио тужбени захтев тужиоца за поништај решења о отказу уговора о раду као неоснован са образложењем да је Одлука скупштине ОЗЗ „ББ“ од 21.12.2017. године, којом је тужилац разрешен са функције ВД директора, коначна и правноснажна јер наведена одлука од стране тужиоца није поништавана, а последица ове одлуке је доношење решења о отказу уговора о раду. Решењем о отказу уговора о раду се само констатује престанак радног односа као последица разрешења са функције директора, па у ситуацији да када закљученим уговором о раду није уговорено да ће у случају разрешења са функције директора пре истека мандата тужилац остати у радном односу код туженог до истека рока на који је уговор закључен, решење о отказу уговора о раду није незаконито.

Врховни касациони суд сматра да се ревизијом тужиоца неосновано указује да је побијана пресуда донета уз погрешну примену материјалног права.

Чланом 45. став 1. алинеја 5. Задружних правила Опште земљорадничке задруге „ББ“ предвиђено је да Скупштина доноси одлуке о избору и опозиву директора Задруге именовану вршиоца дужности директора и избору других заступника. Чланом 52. став 1. предвиђено је да директора Задруге именује Скупштина задруге на неодређено време, док је чланом 55. став 1. предвиђено је да директор задруге може бити разрешен дужности пре истека мандата у случајевима: оставке, кршења закона, правила и других аката задруге, када надлежни државни орган или задружни ревизор утврде да директор у вршењу дужности не поступа у складу са законом, правилима и другим актима задруге, те одлукама органа управљања задруге и у другим случајевима утврђеним законом. Ставом 2. истог члана предвиђено је да Скупштина задруге треба да донесе одлуку о разрешењу директора задруге двотрећинском већином задругара. Одредбом члана 24. уговора о раду уговорено је да свака уговорна страна може отказати уговор под условима и у случајевима одређеним законом.

Одредбом члана 48. става 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр.24/2005...75/2014) предвиђено је да директор, односно други законски заступник послодавца (у даљем тексту директор) може да заснује радни однос на неодређено време или одређено време. Ставом 2. одређено је да се радни однос заснива уговором о раду, а ставом 3. да радни однос на одређено време може да траје до истека рока на који је изабран директор, односно до његовог разрешења.

У конкретном случају, тужилац је са туженим дана 01.04.2017. године закључио уговор о раду на одређено време ради обављања послова ВД директора, те је заснивањем радног односа добио статус запосленог са свим правима и обавезама из радног односа. Закључени уговор о раду између парничних странака није садржао одредбе којим би се регулисао радноправни статус тужиоца након разрешења са функције директора. Правилан је закључак другостепеног суда да се у конкретном случају ради о радном односу заснованом на пословима и задацима ВД директора за период на који је изабран на функцију, а да испуњеност услова за разрешење тужиоца пре истека периода на који је именован, представља основ за престанак радног односа. Стога, решење туженог којим је тужиоцу отказан уговор о раду је деклараторне природе, јер се истим потврђује Одлука скупштине туженог о разрешењу туженог са функције ВД директора због неостваривања резултата рада и непоседовања потребних знања и способности. Наведена одлука о разрешењу је донета у законом спроведеној процедури и у складу са актима тужене који регулишу поступак именовања, односно разрешења директора и ВД директора, а коју одлуку тужени није побијао и иста је правноснажна и производи правно дејство. Стога, без утицаја су ревизијски наводи тужиоца да оспорено решење незаконито јер не садржи радње које образују отказни разлог, обзиром на чињеницу да је тужилац изабрано лице, односно да је Одлуком скупштине туженог именован на функцију ВД директора, да је након тога Одлуком туженог од 21.12.2017. године разрешен са наведене функције, то је дакле доношењем Одлуке о разрешењу тужиоца године наступио основ за престанак радног односа

тужиоца код туженог. Опореним решењем фактички се констатује престанак радног односа као последица разрешења са функције директора.

На основу одредбе члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд одлучио као у изреци.

Одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова одговора на ревизију јер ови трошкови нису били потребни ради вођења парнице, сходно члану 154. став 1. ЗПП.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић